

LUSI ADAMS

Onda mora
da je tako

Prevela
Jelena Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Luci Adams

IT MUST BE TRUE THEN

Copyright © Luci Adams, 2024

All rights reserved.

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Svim zaposlenim mamama
Ja nikad nisam imala pojma šta radim,
al' nadam se da vi znate <3*

Prolog

Pre godinu dana

– Vidiš, na kraju se SVE svodi na podatke – nervozno procivilim. – Vrlo BRRRRRRRZO sam shvatila da postoji statistički značajna korelacija između prodaje njihovih kozmEEEEETičkih proizvoda za negu kože i folne kiseline – vitamina koji obično uzimaju žene u prvom... prvom... PRVOM trimestru trudnoće, a onda sam ga progUUUUUUUglala i izgleda da se mnogim ženama koža promeni kad zatrudne zbog... svih hormona, pa onda često u isto vreme kupuju i... O BOŽE... – Duboko udahnem. Sad kad sam ponovo napunila pluća vazduhom, nastavim: – ... kupuju i dodatne proizvode za negu kože, a partn... AAAAAAH! A partner nije shvatao da je njegov preparat za čišćenje lica tako usko povezan sa industrijom fertiliTEEEEEETA, ali nakon što sam im predočila do čega sam došla, upotrebili su tu vezu u maaAAAAArketing kampanjama i prodaja njihovog hidratantnog losiona za lice se preko noći udvostrUUUUUUčila!

Džekson bez najave podiže glavu između mojih nogu.
Ja se pokolebam i istog trenutka ućutim.

Ima plavu kosu, kratko podšišanu. Najčarobnije morsko-plave oči koje ste ikad videli. Glatko je obrijan. Pod majicom ima najizvajanije trbušnjake koje možete zamisliti. On kao da je doslovce ovog časa izašao iz reklame za losion posle brijanja, dok sam ja devojka iz susedstva u malo štreberskom fazonu, ajd da tako kažem. Plava. Plahovita. Nisam sigurna da bi iko ikad moje silne pegice opisao kao „seksi“. Pre kao „slatke“. Nadam se.

Ali ovaj muškarac nije „sladak“. O ne. On je najseksepilniji čovek koga sam ikad videla u stvarnosti.

I gleda pravo u mene onim pogledom od koga vreme kao da staje. Tako mi čvrsto steže gole butine da mi je zario prste u kožu.

Oh, Džeksone.

– Dejzi – kaže on glasom što se topi kao med. O bože! Moje ime sa njegovih usana... Nisam sigurna da ću se ikad naviči na to. Glas mu je gladak kao svila, kao iz čuvenih reklama za *Marks i Spenser: Među mojim nogama nije bilo koji muškarac, već Džekson Oukli, direktor marketinga, đavolski zgodan polubog od metar osamdeset pet, vrlo ambiciozan i neviđeno seksi.*

On duboko udahne, a i ja udahnem za njim, šta ću.

– U redu je – kaže on, a meni samo od pogleda na njegove oči mozak skroz stane. – Nismo na poslu.

Ugrizem se za usnu, pokušavam da se obuzdam da ne izvalim još neku glupost. Previše pričam. Naravno da previše pričam – nervozna sam, a uvek brbljam kad sam nervozna.

Nisam navikla na ovakve stvari. Nikad nisam imala slobodnog vremena da se vidam s nekim, pa nisam sigurna kakav je protokol. Uvek mi se posao u tome prečio. Ali on me sad gleda onim šućmurastim hipnotišućim plavim očima i tako je kul i opušten.

Zato moram da budem u njegovoj blizini. Moram da poprimim taj vajb. Kako to da uradim?

Pa, ne znam kako. Ali bar znam kako da začutim.

I zato se ugrizem za usnu, i to jako.

– E sad – kaže on u znatno tišoj prostoriji. Sad čujem svoje srce kako tuče kao ludo. – Možemo da pričamo o tvom sastanku ako to želiš – ruke mu klize niz moje glatke noge sve do bosih prstiju. – Međutim – sad polako krenu nagore, sve više i više; celo telo mi reaguje kad me njegove električne jagodice zagolicaju sa unutrašnje strane butina – čini mi se da trenutno ima prećih stvari od toga.

Ciknem kad njegovi prsti ostvare kontakt.

Otvorim usta da kažem nešto – bilo šta. I ne znam šta bih rekla, ali tačno imam osećaj kako se moje glasne žice pripremaju. Međutim, pre nego što stignem išta da izustim, Džekson mi slobodnu ruku spusti na usne.

Pridigao se sad na kolena, pa mu je glava u visini moje. Nežno mi rukom obujmi bradu i lagano privuče moje lice svom. Ovako bi mogao da me odvede gde god hoće. Osećam njegov dah na usnama dok mi šapuće: – Opusti se, Dejzi. Jedino što želim da čujem iz tvojih usta – prelazi mi prstima preko usana – jeste *moje* ime.

Pusti mi bradu, a ja se svalim na leđa i zagledam se u svetla na plafonu dok osećam kako mi njegove ruke ponovo klize uz butine. Zatvorim oči. Ponovo razmišljam punom parom. Kao i obično.

Jer ovo je čudesno. Ovo je nestvarno.

Ali zašto sam pričala o podacima?

Zašto sam pričala o kampanji?

Zašto sam... o BOŽE!

Stisnem usne iz sve snage. Ali ne uspevam da se suzdržim, već ih ponovo otvorim.

– DŽEKSONE! – vrisnem.

Prvo poglavlje

Godinu dana kasnije

Bejli, ona s leve strane, ona sa pogledom „ne zajebavaj se sa mnom“ i oštrom kosom boje kafe ošišanom na kratko, podigne pogled sa tableta. Oči su joj prodorne. Smaragdnozelene. Stomak mi se stegne od nervoze kao da me je neko udario pesnicom.

Uputim joj osmeh, pa odmah zažalim kad vidim kako izvija obrvu. Od tog pogleda ne samo da se zabrinem da me neće shvatiti ozbiljno već me uhvati i panika da mi se između zuba zavuklo parčence kroasana s bademom koji sam pojela pred sastanak. Znala sam da ne treba da ga naručim, ali bio je tako primamljiv, a ja sam pomislila da će mi malo utešne hrane za doručak doneti sreću. Ispostavilo se da mi se samo premeće po želucu, pa dišem tako da, nadam se, prikrijem te neželjene zvuke što dopiru iz mojih creva.

O, zašto nisam pogledala zube u telefonu pre nego što sam ušla?

Početnička greška. Povlačim lice tako da sakrijem desni, za svaki slučaj.

– Verovatno se pitate zašto moj CV izgleda pomalo prazno
– čujem sebe kako govorim.

Molim?! Jesam li stvarno to izgovorila?

Bejli munjevito podigne pogled.

Pa, sada se to definitivno pita.

Duboko udahnem. *Hajde, Dejzi*, kažem sebi.

Samo diši.

– Pa, on vam zapravo pokazuje da sam ja vrlo posvećena osoba – kažem samouvereno. Eto ga, samo ne paniči i biće sve u redu. – Ja sam starija... – O bože, sadašnje vreme. Samo polako, saberi se, pa govori. – *Bila sam* starija analitičarka podataka, radila sam za istu marketinšku agenciju nešto više od trinaest godina. Primili su me u *Brendid* kao pripravicu odmah po završetku škole, gde sam počela kao sekretarica, pa napredovala. U to vreme su bili mala nezavisna PR firma – nisu tad ni imali odeljenje za obradu podataka – ali ih je kupio *Everest* – znate za *Everest*?

Nešto u Bejlinom nepomičnom licu navodi me na pomisao da ne, ona ne zna za *Everest*.

– Pa, bili su jedna od najvećih agencija u Britaniji – i dalje su – a nakon spajanja *Brendid* je proširio svoju ponudu i sada slovi za jednu od elitnih agencija. Ja sam zapravo osnovala odeljenje za obradu podataka. Shvatila sam da bismo mogli da iskoristimo statističke podatke naših objava na društvenim mrežama da kreiramo bolje i profitabilnije kampanje. Inspirisala me je moja nekadašnja cimerka, da budem iskrena, ona je profesorka matematike u... – Gledam im lica. Nije ih briga gde predaje moja bivša cimerka. Pošteno. – Pa, posle nekoliko onlajn kurseva ono što je počelo kao sporedni projekat postalo je sastavni deo celog posla. Specijalizovala sam se za statističke podatke sa društvenih mreža, ali takođe znam da dubinski analiziram podatke o prodaji – da klijentima ukazujem na korelacije između proizvoda kako bih im pomogla da se plasiraju na tržište.

Bejli nije ni najmanje impresionirana i, iskreno, deluje kao da se dosađuje, ali mi se barem Kara smeši. Pitam se je li to

iz sažaljenja. Možda oseća da ne plivam baš najbolje u ovim vodama, pa joj žao mene.

Ona je niža od njih dve i ima dugu i kovrdžavu kosu boje slične Bejlinoj. Ako izigravaju dobrog i lošeg policajca, onda je jasno ko je ona. Ali možda je *previše* dobar policajac. Možda je njen cilj da me razoruža. Smeškam se skrivajući zube u pokušaju da se priblerem.

– Pa, moj boravak tamo treba da pokaže koliko sam posvećena. Nisam neko ko prosto odustane ili ode na prvi znak nevolje. Ja sam lojalan zaposlenik, i u dobru i u zlu.

Bejli se ponovo okreće svom tabletu i u sobi zavlada tišina.

Posle prvog minuta ponosna sam što to mirno podnosim.

Posle drugog, osećam kako mi nos igra. Imala sam dovoljno vremena da razmislim o onome što sam upravo rekla i shvatim kako je to zvučalo. U trećem minutu odjednom osećam potrebu da se ispravim, ali moram da ostanem jaka. Ne smem da uradim nešto glupo i kažem nešto poput:

„Verovatno se pitate zašto sam onda otišla, s obzirom na to da sam vam upravo rekla koliko sam lojalna.“

Ali ja to uradim. Upravo to kažem. Šta je sa mnom?

To ponovo privuče Bejlinu pažnju. O bože. Ovaj razgovor ne ide dobro i sve tri smo toga svesne. Uz to, sad im dugujem odgovor.

Odjednom se u mislima vratim na događaj od pre skoro tri nedelje.

Na jedan od najgorih trenutaka u mom životu.

Drugo poglavlje

– Vreme je za zle kučke – kažem naglas.

Gospode, to uopšte ne liči na mene.

Obično ne govorim takve stvari, ali sad se gledam u ogledalo i obično ne izgledam ovako, pa to možda prosto više *nisam ja*.

Po treći put ovog jutra pustim pesmu *About Damn Time* od Lizo na svojoj plejlisti na *Spotifaju* dok zagledam svoje polugolo telo. Na sveže obrijanim nogama imam crne čarape sa elastičnom čipkom s ružicama. Na kukovima imam „plitke prozirne čipkane tanga gaćice“, što je neviđeno dugačak naziv za parčence tkanine koje me pokriva tek toliko da može da se svrsta u kategoriju gaćica. Gornji deo mi delimično pokriva korset sa fišbajnama, a ceo izgled povezuje (i to doslovce) *pièce de résistance*: ponoćnocrni bodi s vrpcama i kragnom što se skida.

A to je stvarno logistički košmar. Uz ovo se ne dobija nika-kvo uputstvo za upotrebu, a ima više kopči i rupa nego neka policia iz *Ikee*. Ali eto ga – geometrijski horor od vrpce što mi obavijaju celo telo, sa jednom dugom vrpcom po sredini, koja mi se pruža do grudi, pa oko vrata samo da bih izgledala „đavolski seksi“.

Pogledam u svučeno rublje na mom petrolej-plavom krevetu – u ženske bokserice i običan brusthalter sa fišbajnom. To više liči na mene. I jedno i drugo staro je bar deset godina, ali su ipak izdržali test vremena iako im je boja možda malo izbledela. Nisu se nigde iscepali, pa nema razloga da ih menjam. Danas je seksi da nosiš donji veš kog zapravo nema. Ko bi rekao!

– Vreme je za nevaljale devojkice – kažem, a onda se iznerviram, pa ugasim muziku i ispravim se: – Vreme za *zle kučke*.

To je Lizo rekla, a ona zna. I stoga hajde, ženo! Samo samouvereno!

Samo što kad se pogledam u ogledalo, ja uopšte ne vidim samouverenu ženu. Vidim samo sebe. Prerušenu.

Razmišljam o tome da skinem sve to sa sebe i gotovo da moram sebe fizički da sprečim u tome. Zato što je ovo možda nova, poboljšana Dejzi Piterson.

Dejzi koja će Džeksona Ouklija, stvarno đavolski seksi tipa, da ostavi bez teksta kad se, u sali za sastanke na devetom spratu s panoramskim pogledom na Soho, skine i povede mu ruke na vrlo bezobrazna mesta.

Ona kojoj levi guz izgleda znatno veći od desnog.

Čekaj, stvarno? Nemoguće da je tako!

Pogledam se u ogledalo, okrećem levo i desno. Jeste, stvarno jeste.

O jebem ti! Mora da sam nešto pogrešno uvezala.

Otvorim post na *Instagramu* na stranici preko koje sam kupila bodi.

„Kad njegova mama misli da si fina devojkica“, stoji u potpisu uz emotikone vatre i đavola.

Na slici je prikazana prelepa žena savršeno glatke kože obučena u ono što ja sad imam na sebi. Dupe joj u ovom bodiju izgleda bogovski. Dupe iz snova, guzica nad guzicama. Verovatno je sređeno u *Fotošopu*, ali, mislim, ko to zna? Ima ljudi koji stvarno tako izgledaju.

Na svu sreću, na slici se lepo vidi gde sam pogrešila.

Pažljivo otkopčam pogrešno nameštenu vrpcu i prebacim je gde treba. Guzica mi je opet jednaka. Odahnem, pa udahnem koliko mi to korset dozvoljava.

Brzo obučem jedinu stvar koju imam a da nije pastelne boje: usku crnu suknju koju sam svojevremeno kupila da izgledam *superprofesionalno*, uz belu košulju koja se providi taman toliko da se kroz nju naziru obrisi bodija pod njom. Onda u ranac strpam debeo džemper i farmerke za posle. Naravno.

Pogledam na sat: 6.01. Sad već preterujem, ali i dalje stojim pred ogledalom. Obukla sam kaput, stavila slušalice, spremna sam. Dugu plavu kosu, koju inače ne sređujem posebno, vezala sam za promenu u konjski rep da pokažem da sam ozbiljna. Usne sam namazala krv-crvenim karminom, što je jedina prikladna nijansa za neprikladan ljubavni sastanak. Moje pegice – pa, tu su. Ne daju se sakriti. Stoga uzmem ključeve i pustim *Amerikan otors* na *Spotifaju* pre nego što otvorim vrata. Zato što mi je sad potreban upravo takav optimizam.

This is going to be the best day of my life. Ovo će biti najbolji dan u mom životu.

„Jesi li bila nekad na devetom spratu?“ pita me Džekson u svojoj elegantnoj jednobojnoj spavaćoj sobi. Sva je u oštrim uglovima i lampama. Voli pravilne oblike.

Odmahnem glavom, mada on to ne primećuje. Njegove plave oči nisu na mom licu, niže su. Njegove me reči golicaju po stomaku dok me obasipa poljupcima idući ka mojim grudima.

Namerno stisnem usne.

Prošlo je šest meseci i sad znam šta Džekson voli. On uvek prelazi pravo na stvar, a ja sam u tome izuzetno loša. Posebno sa njim. Čovek bi pomislio da sam se s vremenom malo opustila pred njim, ali nisam. Vidim one njegove oči i pogledam u njegovu glatko izbrijanu vilicu i smesta se pretvorim u tinejdžerku.

To je delom možda i zato što šest meseci viđanja sa Džeksonom zapravo nije pola godine u njegovom društvu. Džekson

Oukli je zauzet čovek. On sve unosi u kalendar, i to ne samo poslovne sastanke. Upisuje odlazak u teretanu, upisuje odlazak na večeru. Upisuje izlaske u pab, odlaske na piće posle posla i odmora. Nema noći koju smo proveli zajedno a da je u kalendar nije unela njegova revnosna sekretarica, koja zaslužuje unapređenje, jer ako nečeg nema u kalendaru, to se neće ni desiti.

Vidim ponekad kako mu iskoči obaveštenje sa mojim inicijalima:

Podsetnik od **Stefani Ču**

19.30. – Kod kuće – D. P.

D. P. To sam ja, Dejzi Piterson, čisto da znate. Ja, kod njega u stanu, tačno u pola osam.

To je baš seksi. Inspirativno čak. Ja mogu da se usredsredim samo na jednu stvar, a u devedeset posto slučajeva usredsređena sam na posao, ali Džekson je umeće žongliranja doveo do savršenstva.

To, međutim, znači da smo se za pola godine, koliko se viđamo, videli zapravo svega dvadeset dve večeri, a i ti sastanci su efikasni: Piće, ćaskanje, priča o poslu. Muzika, skidanje, seks. Poručena hrana. Još seksa.

Divlji seks. Seks uz zid. Seks na podu. Seks pod tušem. Seks na kuhinjskom pultu među kutijama hrane za poneti. Ni u najluđim snovima nisam zamišljala da ću toliko ludačkih orgazama doživeti sa čovekom koji je tako neviđeno seksi kao što je to Džekson Oukli. Sve čekam trenutak kad će se okrenuti i shvatiti da nisam vredna termina u njegovom kalendaru. Užasno se plašim da će umesto pegave mene vreme dodeliti nekoj koja manje liči na zečicu iz crtaća, a više na Megan Foks.

I stoga ne, ni posle šest meseci još se nisam opustila. I dalje sam devojka koja želi da impresionira i sva se unervozim i mrmrljam i nepovezano pričam i... pa... ne želim da kažem ništa

što će upropastiti trenutak, ne ovog puta, i zato sam naučila da ne govorim ništa.

„Odande se pruža panoramski pogled na ceo grad“, nastavlja on prelazeći nosom duž mojih oblina. „Vidi se kilometrima na sve strane. Prostorije su napravljene da pružaju privatnost. Sala za ranojutarnje sastanke, nema nikog da ti upadne. Možeš da se jebeš do zore.“ Polako mi prelazi jezikom duž vrata, gricka mi uvo, a meni se celo telo rastopi.

„I, šta kažeš?“, pita me on.

Otvorim oči i ugledam njegovo lice nadneto nada mnom.

Bože što je ovaj čovek lep! Prelep! Toliko lep da ne znam ni šta da mu odgovorim. Jer on je upravo predložio nešto nečuvano, zar ne?

Seks? Na javnom mestu?

Još gore! Seks u firmi! Šta ako nas neko uhvati? Godinama se trudim da me ozbiljno shvataju na poslu, zamislite samo šta bi se desilo da nas neko vidi...

„Mislim“, zamucam ne znajući kako to da sročim. „Nisam baš sigurna da...“, počnem, ali on se razočarano nasmeje vrteći glavom, pa se svali s mene.

„Znao sam da nećeš hteti“, kaže, a ja osećam da se atmosfera momentalno promenila.

I fizički osećam hladnoću sad kad njegovo telo nije na mom. Pogledam ga dok leži kraj mene, ali on više ne gleda u mene.

Dohvatio je telefon sa noćnog stočića. Otvorio je elektronsku poštu, gleda je li mu u poslednjih pola sata stigao neki nov mejl.

Šta sam to uradila?

„Mislim možda...“, brzo kažem, pokušavajući da popravim stvar.

„U redu je, ne tražim ti da to uradiš“, kaže on, a ja krajičkom oka vidim kako odgovara na neki mejl. Vreme posvećeno meni odjednom se spojilo s vremenom za posao. „Ti si previše fina devojka. Znao sam to.“

„Nisam ja 'fina devojka'“, slabašno ću ja.

„O, jesi“, kaže on kuckajući po telefonu.

„Umem ja da budem...“ Brzo – šta je suprotno od fine devojke?

„... nevaljala devojka kad to hoću“, kažem mu nastojeći da zvučim samouvereno iako to nisam. Uvidevši da te reči nisu dovoljne da mu vrate pogled na mene, preduzmem nešto drastičnije.

Malčice previše spontano otmem mu telefon iz ruke i bacim ga na drugi kraj kreveta, van njegovog domašaja. Pre nego što uspe da reaguje, brzo se prebacim na njega i pribijem ga za krevet.

„Hej!“, vrisne on, a ja ne mogu da odredim je li ozbiljan ili nije, ali ga ne puštam – čvrsto sam ga obavila nogama, a ruke sam mu pribila za krevet. Upola sam lakša od njega i nemam nikakvu snagu u mišicama, ali on se nimalo ne opire.

Umesto toga vidim kako mu se usne izvijaju u osmeh.

„Ups“, kažem, izigravajući nevaljalu devojku, ali loše to radim, pa slučajno dodam: „Izvini, žao mi je.“

„Žao ti je?“, na to će on. Đavolasto se smeškajući, oslobodi se mog stiska i ščepa me oko struka. Kriknem kad me obrne i nađe se na meni sa opasnim sjajem u očima. Torzo mu je neviden. Kao da je isklesan u mermeru.

Eto nas opet tu gde smo i bili, ja pod njim. Gleda me u oči, batalio je telefon. Izgleda da sam uspela da ponovo pridobijem njegovu pažnju. Moje vreme je ipak moje.

„Nije tebi nimalo žao“, kaže mi on pokvareno se smeškajući. „Ali ako ikad poželiš da mi se iskupiš, znaš šta treba da uradiš.“

Otvorim oči i vizija Džeksona nestane, a preda mnom se ukažu vrata lifta u zgradi Everesta.

E pa, sad mi jeste žao. Mnogo mi je žao.

Ali na svu sreću govorim njegovim jezikom.

Brzo se okrenem ka ogledalu, shvativši da mi je ovo najbolja prilika koju imam da se još jednom pogledam.

S kaputom prebačenim preko ruke, namestim grudi ispod košulje, radujući se što se kroz nju naziru debele crne vrpce. Znete, ovde ću malo pohvaliti sebe. Dobro izgledam. Sasvim

amaterski porno-snimak, ali ipak vredan da se pojavi na nekom sajtu. Nisam tek obična „nevaljala devojka“. Ja sam ona Lizina „zla kučka“. Mislim nisam, ali izgledam kao da jesam, a to je najvažnije.

Adrenalin mi kola žilama i tako mi huči u ušima da više ne čujem muziku, pa izvadim slušalice iz ušiju i strpam ih u tašnu zajedno s propusnicom. Pogledam u telefon i vidim da mi je iskočilo obaveštenje:

Podsetnik od **Stefani Ču:**

6.30 – Sala 9.10 – sastanak sa Dejzi Piterson

Poslala sam mu poruku prošlog petka i tražila mu vreme da mu objasnim, i posle svega tri minuta njegovo dragoceno vreme je bilo rezervisano. Baš ekspeditivno, zar ne?

Malo mi je neprijatno zbog toga što je navedeno moje puno ime i prezime. Uvek sam se pitala da li Stefani zna ko je „D. P.“, ali logično je da sastanak u radno vreme mora da bude određeniji.

Bez obzira na to, mislim da je ovo dobar znak. Znak da je voljan da me sasluša. Znak da je spreman da čuje moju stranu i oprost mi.

Izvadim telefon iz tašne. Ne mogu da se suzdržim. Nikad ništa slično nisam radila – moram da kažem nešto. I stoga otvorim poruke na *Instagramu*, kanalu preko koga obično komuniciramo.

Ja

Imam iznenađenje za tebe cmok

Smeškam se kad pritisnem *pošalji*, već se osećam nevaljalo. Možda je ovaj život zle kučke ipak za mene. Sad se osećam moćno.

Vrata lifta se vrlo brzo ponovo otvore. Okrenem se od ogleдалa ka dugačkom hodniku preda mnom. Sad više nema povratka.

Iz sale 9.10 čujem prigušen muški glas, na šta me preplavi uzbuđenje. Sigurno razgovara telefonom, što nije neuobičajeno za Džeksona. Da li da pokucam, zapitam se.

Ne.

To nije samouvereno.

Hoću onaj trenutak u kom naglo otvorim vrata, a njemu od zaprepašćenja telefon isklizne iz ruke. Onaj „čujemo se posle“ trenutak iz filмова.

I upravo to i uradim. Malo gurnem vrata, a ona se širom otvore. Ulazim, ubacim najpre jednu nogu, pa drugu, i bacim kaput i tašnu na pod sa samouverenošću kakva nikad dosad nije viđena kod pristojne „fine devojke“ Dejzi Piterson.

I on se stvarno zaprepasti. Načisto je zaprepašćen.

Ali na moj užas to uopšte nije Džekson.

Treće poglavlje

Knedla veličine jajeta zapne mi u grlu i blokira mi dotok vazduha. Želudac mi se stegne kao da sam progutala ciglu. Srce mi siđe u pete. Oči me zapeku od suza što naviru. Potiskujem ih. Ne smem da zaplačem. Ne sad. Iako mi je sad potpuno jasno da sam pogrešno razumela onaj podsetnik, ne smem da plačem.

I zato se nasmešim. To je usiljeni osmeh, onaj široki profesionalni osmeh za koji sigurno svi znaju da je lažan, ali ti ga svejedno navučesh jer se plašiš šta bi tvoje lice moglo inače da otkrije.

– Zdravo, Dejzi – kaže Metju i pomalo nespretno ustane.

Metju. Metju, moj šef. Ne Džekson, već Metju, i nije sam.

Svojim butinama nalik balvanima slučajno gurne stolicu na točkiće, koja poleti ka prozoru, ali je on munjevitom brzinom uhvati i ponovo sedne. Za čoveka njegove građe to sigurno predstavlja rizik od povrede na radu. Tu je masu stekao na ragbi terenima amaterske lige, što se lako da pretpostaviti kad mu vidiš nos lomljen dva-tri puta i blago povijeno desno uvo. Godinama ga već vide samo kao dobroćudnog džina u firmi.

Ali sad ne izgleda naročito dobroćudno.

– Hvala što si ovako rano došla – nastavi on, pokazujući mi rukom na stolicu na kraju stola.

– Nikakav problem – slabašno promrmljam. Ili bar mislim da sam to uradila. Ne čujem sebe, toliko tiho govorim. Hrabro, devojko. Potruđi se da zvučiš sposobno. Potruđi se da zvučiš kao da si upravo ovo očekivala kad si ušla na vrata.

Polako spustim telefon na sto ispred sebe i sednem na stolicu. Istog trena mi se u butinu zabije jedan fišbajn iz bodija.

O BOŽE, pomislim sad već skroz uspaničena kad sam u potpunosti postala svesna situacije. Toliko sam se šokirala što ne vidim Džeksona da sam naćisto zaboravila da sam krajnje neprikladno odevena! O bože, o bože, o bože. Oćajnićki pokušavajući da ne izgledam oćajno, prinesem ruku grudima da neupadljivo skupim košulju pre nego što iko primeti da je raskopćana. Metju je to oćito primetio, ali uviđavno skreće pogled, okreće se i pokazuje na brinetu kraj sebe.

– Ovo je Džema, šefica našeg kadrovskog odeljenja – predstavlja je on.

Ako postoji neko koga nikako ne želiš da vidiš kad si skroz nedolićno obućen za posao, onda je to neko iz kadrovskog. I to ni više ni manje nego šefica tog odeljenja. Privućem stolicu stolu nadajući se da mi se suknja nije podigla toliko da mi se vide ćipkani halteri.

– Zdravo, Dejzi – kaže Džema mućno neutralnim glasom. Progutam knedlu i osećam kako mi se jednjak širi.

Primećujem da nijedno od njih nije otvorilo laptop.

Oboje gledaju u mene.

– Slušaj, Dejzi, preći ću pravo na stvar – poćne Metju. – Znamo da si s nama već skoro jedanaest godina...

– Trinaest – ispravim ga.

On kao da se zgrane što sam ga prekinula. Pogleda u Džemu kao da proverava tu informaciju. Ona slegne ramenima u stilu da ja valjda najbolje znam. On klimne glavom, najpre njoj, pa meni, pa nastavi: – Skoro trinaest godina. I premda veoma cenimo što si sve te godine marljivo radila...

Čekaj, kud ovo vodi? Pogledam u Džemu, pa opet u Metjua. Moj šef? I šefica kadrovskog? Preplavi me talas straha. Ma nemoguće... nije valjda da... to ne može biti!

Progutam knedlu kad i poslednji deo jezive slagalice legne na svoje mesto.

Podsetnik je poslala Stefani Ču.

Džeksonova sekretarica.

Samo Džeksonova sekretarica sad je Noel pošto je Stefani ipak dobila ono zasluženno unapređenje i sad radi za šeficu kadrovskog.

Zašto mi uopšte nije palo na pamet da bi ovo moglo da se desi? Zašto se ni na trenutak nisam zamislila nad ovim?

Znam šta se desilo u petak u onoj sali za sastanke. Znam zašto je trebalo da se iskupim Džeksonu. Zar sam stvarno mislila da će sve biti zaboravljeno ako mu ispunim seksualne fantazije?

Zašto? Zašto sam to mislila?

Zato što si potpuni idiot, odgovara moj mozak, nimalo mi ne pomažući.

Telefon na stolu mi zapišti i meni pogled naravno sam poleti ka njemu. Pre nego što se ekran ugasi, vidim obaveštenje o poruci na *Instagramu*, a vidim i celu poruku, koja nije dugačka:

@Džeks_O

Mislim da treba da napravimo pauzu.

Džekson to... raskida sa mnom?

Mislila sam da će hteti da čuje moju stranu. Mislila sam da ćemo se pomiriti. Mislila sam da će mi raširiti noge i uzeti me uz „panoramski pogled na grad“, kako on to reče.

Nemam vremena ni da pojmem šta te reči znače kad Metju ponovo progovori. Moj svet je već počeo da se ruši.

– Žao mi je što ovo moram da ti kažem, ali danas je tvoj poslednji dan u *Brendidu*.

Srce mi ludački zakuca. Kolena mi zaklecaju. Suze koje sam potiskivala grunu. Ovo nije ostvarenje Džeksonove fantazije.

Ovo nije filmska erotska ljubavna scena. Sasvim sam sigurna da sam u istoj minuti dobila i nogu i otkaz.

Ovo je moja najgora noćna mora.

Kao da hoće da mi to jasno stavi do znanja, Metju preplete prste i nagne se preko stola. Pogled mu nije više blag. Krut je. Leden. Skroz nemilosrdan.

Onaj lažni osmeh mi spadne. Srce mi stane.

– Dejzi, ono što se desilo u petak možda ne liči na tebe, ali je sasvim neprihvatljivo. Dajemo ti otkaz – kaže on jasno i glasno. – A stupa na snagu odmah.

– I šta si onda uradila? – pita Betsi.

Obrišem suze s lica.

Došlo je dotle da ih više uopšte ne osećam. One se prosto same od sebe slivaju htela ja to ili ne.

– Otišla sam kući – kažem joj. – Poslala sam naravno Džeksonu poruku. Pitala ga je l' možemo da razgovaramo. Mislila sam, ne znam... Mislila sam da će, ako izgladim stvar s njim, da će onda možda hteti da popriča s Metjuom ili tako nešto. Samo, vidim da je pročitao sve poruke, ali mi dosad nije ni na jednu odgovorio.

Celog popodneva mučim sebe i čitam te poruke bez odgovora.

– A onda sam mrzela sebe što sam uopšte to pomislila. Pošto sam se zarekla da ću postaviti čvrstu granicu između naše veze i posla, a pomislila sam da ću možda dobiti povlastice ako spavam s njim. Prešla sam granicu koju sam sama postavila. Postala sam *takva* devojka. A to mrzim, Betsi. To stvarno mrzim.

Betsi uzdahne. Čujem joj dah preko slušalice.

– I znači... samo si otišla kući? – pita me.

– Nisam znala *šta* drugo da radim. Ne znam šta ljudi rade kad su bez posla. I zato sam došla kući i plakala. A onda sam skinula onaj jebeni bodi i bacila ga kroz prozor i smrzla se, pa sam se još više razbesnela zato što mi se prozor ne zatvara

dobro, a mart je i napolju je ledeno, što znači da je i unutra ledeno. A onda sam opet malo plakala, pa sam strčala dole i pokupila onaj bodi jer ne volim da bacam đubre po ulici, pa se vratila gore i opet plakala. A onda sam na kraju pozvala tebe.

Čujem kako Betsi diše na drugom kraju veze. Zamišljam je kako otvara i zatvara usta jer ne zna šta bi mi rekla. Ne krivim je. Ni ja ne bih znala da me je neko zasuo nečim ovakvim, a nema još ni osam ujutru. Ne znam ni da li je kafu stigla da popije.

Uz to, imam gadan običaj da ne zatvaram usta kad ih jednom otvorim, a upravo to me je ovde i dovelo.

Znam da joj treba koji minut da sve ovo svari, ali ja ne mogu da podnesem tišinu koja me progoni otkako sam došla kući pre više od deset sati, pa ponovo počnem da pričam.

– Čuj, znam da nije smak sveta što sam dobila otkaz – kažem joj, zvućeci neobično razumno. Verovatno zato što sam ceo božji dan premetala glavi tu rečenicu nadajući se da će bar jednom zazvučati istinito. Na moju žalost ni sad tako ne zvuči.

– Ali problem je u tome što je meni posao stvarno bio sve na svetu. A i Džekson nije bio tek bilo koji muškarac. Za mene je bio onaj pravi. Takvi se više ne nalaze, Bets. On je ambiciozan i jak i... velikodušan i...

– I sjajan je u krevetu. Jasno nam je.

– Jeste. Ali on je *mnogo* više od toga. Da sam crtala savršenog čoveka za sebe, njega bih nacrtala!

– Čoveka koji te šutne preko poruke? Ja predajem matematiku, ali verujem da bih čak i *ja* nacrtala nešto bolje od toga.

– On je prosto zauzet. I efikasan. Ima raspored... nije važno. On je sve što sam ikad želela, a ja sam u jednom potezu, na jednom sastanku, i to sjebala.

Sedim na dvosedu, grickam suvi kornfleks iz kutije (to je doslovce jedino za jelo što imam u kući) i zveram oko sebe. Telefon, koji sam postavila na stočić, pokazuje mi da je pet sati po podne.

– Znaš šta ja kažem na to? – pita Betsi glasom punim razumevanja i saosećajnosti uprkos tome što sam je zasula svim ovim informacijama. Bez daha čekam da dovrši rečenicu. – Nek se jebu.

Ciknem od iznenađenja.

– Molim?

– Nek se svi jebu. Ako neće da te saslušaju, ako ne znaju koliko su sreće imali što si radila kod njih i ako neće da ti pruže drugu priliku posle trinaest godina, onda nek se jebu.

– Ne mogu da tražim da mi pruže drugu priliku zato što spavam sa Džeksonom... – ponovo kažem.

– Nisam ja rekla da treba da ti pruže drugu priliku zbog toga s kim se jebesh. Kažem da treba da ti pruže drugu priliku zato što si ti Dejzi Piterson, jebote, i što si toj firmi dala sve što si imala, a i više od toga.

Suze mi ponovo naviru na oči. Koliko tečnosti čovek može da proizvede u suznim kanalima?

– Bets, vrlo je verovatno da su zbog mene ostali bez klijenta – šapnem, postićeno oborivši glavu. Stresem se kad pomislim na to. – I to važnog.

– A koliko si im dovela klijenata za sve ove godine? Deset? Više?

Zamišljeno se zagledam u plafon. To je istina. Naravno da je istina. Ali nije u tome stvar.

– Ne – kažem joj. – Trebalo je to da vidiš. Skroz sam izgubila...

– Prestani da ih pravdaš, Dejzi. Jeste, zajebala si stvar. Svi mi ponekad zajebemo stvar. I nek se jebu što ti ne dopuštaju jedan zajeb za trinaest godina.

Ovo me skroz šokira iako ni sama ne znam zašto. Poznajem Betsi. Živela sam s njom šest godina pre nego što se udala za tipa sa Aljaske i odselila na drugi kraj sveta pre nekih godinu dana.

Svako bi drugi prosto saosećao sa mnom, ali meni možda sad nije potrebno saosećanje. Potrebna mi je samo Betsi. Volim je baš zbog tog njenog praktičnog stava.

– A nek se jebe i Džekson – nastavlja ona. – Okej, ima veliku karu. Super. Nek se tera.

– To nije... – počnem slabašno.

– Dejzi, to što oboje volite posao ne znači da ste srodne duše. Možeš da voliš svoj posao i da ipak budeš pristojno biće. Ti si takva. Možeš da budeš efikasan i da ipak obaviš neprijatan razgovor u četiri oka, a ne preko jebenog *Instagram* mesindžera. Drago mi je što ga nisam upoznala. Zvuči mi kao kreten.

– Ne razumeš. To su bili *njegovi* klijenti. Sumnjam da će ikad više hteti da me vidi posle onog što sam uradila.

– Nisi nikog ubila. Hajde da budemo realni.

Volela bih da sam bar mrvu takva kao ona. Betsi ne bi samo sedela tako kao ja i bez borbe dopustila da joj Metju oduzme ono što joj je najvažnije na svetu. Ona se ne bi dala, preokrenula bi sve.

– Samo... Ne znam šta da radim sa sobom – kažem, a čujem da mi glas podrhtava. To sigurno i ona čuje pošto istog trena smekša.

– Ne sećam se da si ikad uzela bar nedelju dana odmora. Znam da ne želiš ovo da čuješ, ali ovo je možda pravi trenutak da napraviš malu pauzu. Znaš, da otkriješ šta stvarno želiš.

U pravu je, naravno: ne želim to da čujem.

– Ne moram to da otkrivam. Znam šta želim – odvrćam u telefon. – *Želim* da sve bude kako je bilo. *Želim* svoj posao i svog dečka. Samo ni jedno ni drugo ne želi mene.

– Razumem te – na to će Betsi opet onim blagim utešnim glasom. Da li se to u njen glas uvukao tračak američkog naglasaka uprkos njenim kambrijskim korenima? – To je stvarno bez veze. Stvarno jeste. Ali možda ti to život... ne znam... govori da malo predahneš ili tako nešto.

Zatečena sam. Nasmеšim se automatski. Iznenadena sam što je tako brzo doprla do mene. Ceo dan ne mogu da zaustavim suze, a evo posle svega šest minuta i trideset devet sekundi razgovora s njom usne mi se već izvijaju u osmeh.

– Bets, stvarno si se promenila otkako si se udala za instruktora joge – kažem kroz smeh.

– Molim? – odvrća ona.

– „Život“ mi nešto govori, je li? Otkad ti to govoriš u ime života? – pitam i sama iznenađena što se smejem. – To je svakako patrikovska fora!

– Ja se ne služim patrikovskim forama! – pobuni se ona.

– Ne znam – zadirkujem je. – Da sam *ja* tako nešto rekla, nekadašnja Betsi bi mi odvrtila da je fizički nemoguće da „život“ išta „kaže“.

– Pa... dobro. Ne govori ništa – složi se ona smejući se sa mnom. – Ali smešno je kako ume da ti nešto pokaže.

– Ovo nije *smešno* – podsetim je iako se kikoćem. – Ovo je *tužno*.

– Nisam to htela da...

– No kad smo već kod toga, da li bi život mogao da bude malčice konkretniji? – pitam sa širokim osmehom na uplakanom licu. – Recimo, *kako* to hoće da predahnem? Šta je to „nešto“ na šta aludira? Slobodno se konsultuj s Patrikom ako misliš da tvoja „veza“ sa životom nije još dovoljno jaka.

Čujem kako se Betsi kikoće na drugom kraju veze i načas mi, samo na sekund, bude toplo oko srca. To je ona magija koja zauvek ostaje između dve nekadašnje cimerke iako ih deli šest hiljada osamsto osamdeset pet kilometara. Uprkos svemu, nasmešim se. Zavrtim glavom. Ona to naravno ne vidi. Zato kažem: – Volela bih da imam Patrikov stav prema životu. Stvarno bih. Ali ja, Betsi, nisam od onih što „traže sebe“. Ja volim činjenice, brojke i dokaze. I ako taj tvoj gos'n Život nema statističke podatke da mi pokaže prednosti pauze u karijeri, ja onda hoću samo svoju karijeru.

Ustanem i protegnem se. Ovaj kratki trenutak sreće u inače usranom danu ulio mi je malo energije. Moram da se krećem. Gotovo četiri sata sedela sam na ovom dvosedu i čekala da se Betsi probudi, pa da je pozovem dok se vozi na posao.

Ne želim da izađem iz stana, ne sa ovako natečenim licem, i stoga se šetkam ukруг po svojoj kuhinji/trpezariji/dnevnoj sa kutijom kornfleksa u jednoj i telefonom u drugoj ruci.

Sad živim sama. Kad se Betsi odselila, zaključila sam da je vreme da živim bez cimera, pa sam prostrani trosobni stan u novogradnji u južnom Klapamu zamenila za skućeni dvosobni stančić u potkrovlju stare viktorijanske kuće u nizu u severnom Klapamu. Ima spavaću sobu taman toliku da u nju stanu braćni krevet, minijturni stočić i ormar koji ne može do kraja da se otvori, toliko je zbijeno (a ne može ni lepo da se zatvori zbog kolićine garderobe natrpane u njega). Ima maleno kupatilo s krovnim prozorom u koje su ugurali kadu, pa jedva može da se priđe lavabou. I ima ovaj majušni, minimalno opremljeni dnevni boravak po kome se sad šetkam tamo-amo kao kuglica u fliperu – od stolice do dvoseda, pa do stola, stolice i opet do dvoseda.

Stan je mali, ali je moj. Samo moj.

I većinu vremena uživam u tome.

Ali sad mi stvarno nedostaje Betsi.

Nedostaje mi da ležim s njom u krevetu i do besvesti gledam romantićne komedije. Ona je jedina osoba na svetu koja je mogla da me ubedi da uveće zatvorim laptop i umesto toga gledam Rajana Goslinga kako skida majicu. Imala je jednu igricu koje smo se igrale: gledale bismo film do trenutka kad bi se protagonisti upoznali, pa pritisle pauzu. Onda bismo obe pogađale kako će se radnja dalje odvijati, pa pustile film da vidimo koja je bila bliža.

„Jesi li primetila da su kvalitet filma i taćnost naših prognoza u obrnutoj srazmeri?“, pitala me je jednom onim svojim „profesorskim“ glasom, kako sam ja to zvala. I stvarno je bila u pravu: kad bi kamera podrhtavala, a glumci bili jezivi, obićno bismo sve pogodile. Da, hotel bude neviđen uspeh kad ga renoviraju. Da, starac s bradom u kafeu s božićnim dekoracijama stvarno jeste Deda Mraz. Oni bolji i kreativniji filmovi razvili

bi se u smeru koji nijedna ne bi predvidela. Nisam sigurna koje sam više volela. Verovatno i jedne i druge.

Betsi je uz to pričala tokom celog filma. Govorila mi za svaki „slučajan susret“ kako je statistički nemoguć, a ipak se topila kad bi se na kraju poljubili. Nedostaje mi to. Isto kao što mi nedostaje i da mi sprema hranu koja nije kupljena u *Sejnsberiju* na odeljku s gotovom jelima. I nedostaje mi da mi govori da previše radim kad je stvarno tako. Sad kad previše radim, to niko i ne primeti.

– I šta sad da radim? – pitam je, tako želeći da je ovde sa mnom. – Reci mi šta da radim.

Ona se zamisli na minut kao da smišlja plan.

– Prvo kunjaj – kaže mi ona.

– Da kunjam?

– Da. Kunjaj. Kunjaj dva dana. Najviše dve nedelje. Nikad ne potcenjuj moć dobrog kunjanja.

– Dobro, kunjaću – kažem. Onda pogledam u onu kutiju kornfleksa u ruci, koju držim skoro celo poslepodne. Pa to već radim, zar ne? Rekla bih da je tako.

– Dobro se isplači – kaže Betsi – a kad završiš s kunjanjem, potopi se u kadu, u vrelu kupku, da spereš lošu energiju... – Mora da je čula kako sam zinula pošto brzo doda: – To nije patrikovska fora. To je... – zamuca, pa zaključi – u redu. Kako god. Jeste patrikovska fora, ali svejedno to treba da uradiš. A onda izadeš s društvom i napiješ se.

– Tu ću te zaustaviti – kažem joj. – Doslovce nemam s kim da izađem.

– Ne lupaj gluposti! – kaže ona.

– Ne lupam. Imala sam bukvalno ceo dan da razmišljam o tome s kim bih mogla da razgovaram o ovome i došla do zaključka da mogu s tobom, s tobom i s tobom.

– Zvuči kao da nemaš nijednog prijatelja – na to će Betsi. – Jeste, često si uveče radila, ali si i stalno negde izlazila s ljudima!

– Jesam – podsetim je – s ljudima s posla. Na poslovne događaje.

– To nije... – krene ona da me ispravi, ali čujem kako se muči da se seti jedne jedine osobe s kojom sam se družila a da nisam s njom radila.

– Sve koje znam upoznala sam preko posla. Bivše kolege. Sadašnje... – zatrepćem uvidevši svoju grešku – odskora bivše kolege.

Zapne mi knedla u grlu kad to kažem jer se ponovo vratim u stvarnost. Na trenutak sam od miline i čežnje koju mi je prizvalo Betsino severnjačko otezanje zaboravila da se sve ovo stvarno dešava.

– Pa nađi se s njima! – proba Betsi, očajnički pokušavajući da me trgne iz utučenosti u koju sam opet upala. Naslonim se na kuhinjski pult da dođem k sebi.

– Ne mogu – kažem joj iskreno. – Ne mogu sad s njima da se vidim. Svi su čuli šta se desilo na onom sastanku s klijentima. Priče se po onoj firmi šire brzinom svetlosti. – Sama pomisao na to kako stoje okupljeni oko aparata za kafu i šire tračeve... nepodnošljiva mi je. – Svi će me obasuti pitanjima, a ja još nisam spremna da o tome i sa kim pričam – kažem, pa dodam kao da treba da joj pojasnim – ti se, naravno, ne računaš.

– Naravno – složi se ona.

Uхватim sebe kako se grizem za usnu boreći se da ne zaplaćem ponovo.

– Uz to, oni ne znaju za Džeksona i mene, a ja to ne mogu da im kažem – nastavim.

– Jesi li sigurna u to? – skeptično me pita Betsi. – Ljudi uvek znaju...

Taman hoću da joj potvrdim da jesam, kad se setim Stefani Ču – Džeksonove stare sekretarice.

Znam da niko drugi ne zna, ali što se nje tiče, nisam sigurna. Ona je upisivala „D. P.“ u Džeksonov prepun kalendar. U

firmi je, činilo mi se, uvek izbegavala moj pogled, ali s druge strane i sama je bila vrlo zauzeta, a i nismo se poznavale. Sad kad znam da me je punim imenom i prezimenom upisala samo u kalendar kadrovskog, zapitam se da li ipak zna. Sigurno ima na stotine ljudi sa inicijalima D. P...

Ipak, ne kažem to Betsi jer se ona, dok sam ja zamišljeno ćutala, ponovo raspalila.

– Dobro, dobro. Nemoj onda ni sa kim da se nalaziš. Pređi pravo na treću fazu.

– A koja je to treća faza? – pitam, upinjući se da potisnem iz glave zastrašujuću misao da je Stefani možda nekome rekla i pokušavajući da se obodrim.

– Istraživanje.

– Kakvo istraživanje? Šta da istražujem? – pitam.

– Razne stvari. Stvari koje želiš da radiš. Recimo nove hobije koje si oduvek želela da probaš. Ili možda putovanja.

– Betsi, koliko puta treba da ti kažem: želim da *radim*.

Ali ona me ne sluša. Znam to zato što je ciknula, a nisam joj otkrila ništa novo.

– O bože – kaže ona, zagrcnuta od uzbuđenja. – Dođi na Aljasku!

Nehotice izbacim sav vazduh iz pluća na samu pomisao na to.

– Ne pada mi na pamet da dođem na Aljasku – zgranuto kažem.

– Što ne bi? Možeš da ostaneš ovde. Svuda ću te voditi. Možeš ovde zauvek da ostaneš. Osim toga, Aljaska je jedno od mesta gde ima mnogo više muškaraca nego žena. Odjebi Džeksona, ovde ćeš naći svoju pravu srodnu dušu!

I eto ga – ponovo joj je to pošlo za rukom. Osmeh, onaj osmeh koji mi je zbrisala tragedija koja me je zadesila, vratio mi se opet na lice. Dobra stara Betsi.

– Oh, gledala sam dovoljno romantičnih komedija s tobom da znam šta će se desiti ako dođem na Aljasku – kažem od

srca se smejući. – Radoholičarka dobije otkaz i korpu, pa ode na kraj sveta da pobegne od bola? To vrvi od potencijala za romantičnu komediju.

– Ne razumem – kaže Betsi, koja očito sve razume.

– Već vidim kako bi to išlo: Dođem tu, udišem miris Aljaskog mora...

– Ne postoji Aljasko more.

– Pokušavam da izbacim iz sebe bol zbog svega što mi se desilo. Slučajno se sapletem dok trčim...

– Ima Severni ledeni okean, jesi li na to mislila?

– ... pored obale – nastavim – i u padu me uhvati grub ali zgodan aljaski ribar.

– Otkad ti trčiš?

– Ima bradu. I tetovažu... ribe.

– Ribar s tetovažom ribe? – na to će Betsi. – Baš originalno.

– I mi se verovatno zaljubimo. I to brzinom svetlosti. Možda preko vikenda, ako uzmemo kako to ide u romantičnim komedijama.

– Malo je verovatno, ali je moguće...

– A on mi pokazuje koliko je bolje izaći iz kancelarije i raditi nešto sopstvenim rukama...

– Pa, monitori nisu tako romantični kao kurs keramike...

– Učiće me da pecam. I bićemo na brodiću. I padaće kiša. A ja ću iznenada doći do spoznaje da život može da bude mnogo bolji od statistike i grafikona, pa ćemo se skrasiti, uživati u jednostavnim stvarima, imati čarobnu decu-ribare i život će biti lep.

Na drugoj strani vlada tišina.

– Ako ti taj život lepo zvuči – pita me Betsi naposletku – zašto se onda već ne ukrcavaš u avion?

Uzdahnem, i dalje se srećom smešeći. Zнала sam da je trebalo nju da pozovem.

– To nije moj život, Betsi. Bili bismo u braku najviše nedelju dana, a ja bih onda shvatila da sam napustila sve što volim zarad čoveka s tetovažom ribe. Ja *volim* svoj posao. Ne želim da ga